

JULIA LONDON

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

PATUNE
ŠOTI MÕISAHÄRRA

JULIA LONDON
SINFUL SCOTTISH LAIRD
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik

Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Dinah Dinwiddie
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E05343818
ISBN 978-9949-82-229-4

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Pühendusega Attadale Gardensile,
armsale mägismaa mõisale Wester Rossis Lochcarroni kaldal, kus
mul oli suur rõõm kirjutada osa sellest raamatust.
Mõis oli mulle inspiratsiooniks, kui mõtlesin välja Arrandale'i.
Eriline tänu Attadale'i omanikule,
kes ei ole tugev, lihaseline, tumedate silmadega
ja kilti kandev mees, vaid kena Joanna Macpherson.
Tema ja ta abikaasa olid äärmiselt külalislahked ja
nende aiad imekaunid.

ESIMENE PEATÜKK

Šoti mägismaa, 1742

Balhaire

Tõld ägises ja rappus peaaegu läbipääsmatul teel, heites reisijaid ühest pingiotsast teise ja vastu istmepatju. Noore lord Chatwicki jume oli muutunud halliks ja ta nõjatus jõuetult vastu seina.

„Mu vaene kullake,“ lausus ta ema Daisy, leedi Chatwick, tasa, paitades poisi juukseid.

„Ma olen algusest peale öelnud, et selline tormakas reis teeb lapse haigeks. Loodan, et ta paraneb kiiresti.“

See rõõmsameelne tähelepanek tuli Daisy täditütrel, preili Belinda Hainsworthi suust.

„Ma tunnen end hästi, kui tõld ei liigu,“ oigas Ellis.

„Armas poiss, sa ainult *arvad* nii,“ ütles Belinda ja naeratas kurtvalt, nagu oleks Ellis reisimisest peast nõdraks läinud ega saaks omaenda tunnetest aru. Ta heitis pilgu Daisy poole. „Kas on juba liiga hilja ots ringi pöörata ja meid kõiki sellest säästa?“

Liiga hilja? Jah, selleks oli liiga hilja! Nad olid terve igaviku sõitnud ja sihtkohani olid jäänud vaid mõned miilid. „Liiga hilja,“ sõnas Daisy ja pani silmad kinni.

Ta arvas, et plahvatab kohe. Puruneb miljoniks vihaseks ja väsinud tüükiks. Nad olid peaaegu kolm nädalat teel olnud, algul Londonist Liverpooli, siis laevaga mööda rannikut tormisel Šoti merel ülespoole liikunud ning seejärel aina edasi loksunud, mööda turbast ja mullast ehitatud osmikutest, kummaliselt riietatud inimestest,

väikestest loomakarjadest ja haukuvatest koertest, miilide viisi mööda tühja maastikku koos väikese pojaga, kellel oli süda sõitmisest paha, ning sünge täditütrega, ainsaks puhkamiskohaks vaid mõni harv keskpärane kõrts.

Reis oli kohutav olnud.

„Sa tundud närviline, Daisy.“

Daisy avas silmad; Belinda uuris teda, pea ühele küljele kallutatud. „Jah, olengi. Mul on selles tõllas sõitmisest kõrini,“ kaebles Daisy. „Ja ma tunnen suurt kergendust, kui saan selle neetud korseti seljast võtta.“ Ta vajutas raskelt ohates käega vastu külge, kompides korseti tugevdusi, mis talle roietesse surusid.

Täpselt samal hetkel rappus tõld tugevasti ja vajus järsult paremale küljele ning korseti tugevdused kaevusid sügavamale Daisy külje sisse. Tema poeg maandus mühatades talle otsa ja ehmatusest karjatab Belinda paisati vastu tõlla seina.

„Taevas hoidku,“ sõnas Daisy hingetuna.

„Armuline emand!“ hüüdis keegi tõlla juurest, mille uks tõmmati kiiresti lahti. „Kas te olete terved?“

„Meiega on kõik korras. Kas ratas läks katki?“

„Nii on,“ lausus Daisy saatja Sir Nevis, tõstes ta poja tõllast välja.

„Mida me teeme?“ küsis Belinda, kui ta ettevaatlikult tagurpidi tõllast välja ronis. „Meil ei ole ratta parandamiseks õigeid tööriistu. Me oleme sunnitud siia laagrisse jääma!“

„Me püüame seda parandada,“ ütles Sir Nevis, ulatades Daisyle käge, et teda alla aidata.

Daisy astus kergelt kindlale maapinnale ja kohendas korsetti nii hästi kui sai, ilma et oleks kleidi seljast võtnud ja selle neetud asja keha ümbert ära kiskunud, ning läks seejärel koos Sir Nevisega ratast vaatama. Üks kodar oli murdunud ja ratas oli lopergune. Kutsar ja tema abiline vabastasid kiiresti hobused trengidest.

„Me peame tõlla üles tõstma, et ratas ei murduks,“ ütles Sir Nevis. Ta vaatas kolme mehe poole, kelle nad olid sadamas end

Auchenardi saatma palganud ja kes pidid olema Gordonid, võimsa klanni liikmed. Daisy ei teadnud, kui võimsad Gordonid on, aga talle ei olnud nende kolme väljanägemine algusest peale meeldinud. Nad olid piitspeenikesed, nende riided kulunud ja räpased ning nad vaatasid teda nagu poisikesed maiustusi kaupluse aknal. Neile meeldis viski ning Daisy ei saanud aru, kas nad oskavad inglise keeles rääkida või ei – nad kõnelesid haruharva ja kui nad seda tegid, siis oli neil nii tugev aktsent, et ta ei saanud millestki aru. Nüüd seisid nad eemal ja silmitsesid murdunud kodarat osavõtmatult.

„Armuline emand, otsige koos lordiga varju nende puude all,“ ütles Sir Nevis, osutades peaga tõllast mõne jala kaugusel asuva salu poole. „Sellega võib veidi aega minna.“

Võib? Daisy ohkas väsinult. Tõllas reisimine ei olnud tema jaoks uus asi ja ta kujutas ette, et ratta parandamiseks kulub terve päev. Ta vaatas enda ümber ringi. Oli päikeseline päev, õhk oli ebamugavalt lämbe. Isegi tõlla katusel olevad suled olid longu vajunud. Varjupaika ei olnud, nii kaugele, kui silm seletas, oli näha vaid miilide viisi tühje laugeid mägesid ja sääseparvi.

Ellis oli mingi kivi kohale kummardanud. Vähemalt oli tema juumesse veidi roosat tagasi tulnud, selle üle oli Daisy tänulik. „Vaata, mamma,“ lausus ta ja tõstis kivi üles. „See on püriit.“

„Tõesti?“ küsis Daisy, kummardades lähemale, et kollaka kivi poole kiigata. „Ongi nii,“ nõustus ta, kuigi tal ei olnud aimugi, mis kiviga on tegu. Ta vaatas uuesti üle öla oma kaaskonna poole – seal olid kolm teenijat ja koduõpetaja; Sir Nevis ja tema teener härra Bellows, kes olid neid koos kahe kutsariga Londonist saadik saatnud; kaks vankrit, mis olid härra Greeni hoole all, täis karpe ja reisikohvreid; ning väiksem tõld, kus sõitsid proua Green ja teenijatüdruk.

Ta oleks nagu mustlaste killavoori läbi mägismaa juhatanud.

Daisy märkas silmanurgast mingit liikumist lahe juures ning selle kaldal Gordoneid. Nojah, muidugi, nad vaesekesed peavadki just praegu ujuma. Pesevad endalt ehk pisut teetolmu maha, kuni

tema mehed lõõskava päikese käes rassivad, et ratast parandada. Kui palju nad olid neile kolmele kaabakale maksnud?

„Me ei või ometi siia laagrisse jääda,“ ütles Belinda endale tuult lehvitades. „Siin ei ole varjupaika! Me oleme marodööride ja varaste meelevallas.“

„Belinda, jumala eest, lõpeta,“ sõnas Daisy väsinult. Ma olen su kaeblemist nii palju kuulnud, et ma enam ei jaksa. Me ei saa antud olukorras midagi teha. Me oleme siin. Me ei sure. Me ei saa viga. Meile ei tule vargad kallale!“

Aastaid tagasi, kui Daisy oli äsja abiellunud ning tal ei olnud ema ega kedagi, kes oleks talle nõu andnud, oli ta oma emapoolsele tädile tolle surivoodil lubanud, et ta hoolitseb Belinda eest. Loomulikult – Daisy armastas oma lapsepõlve mängukaaslast. Ta ei olnud lihtsalt märganud, milline hädaldaja täditütar on, enne kui too tema katuse alla elama asus.

Belinda ei kostnud Daisy noomimise peale midagi. Ta paistis hoopis Daisy selja taga midagi ainiti vaatavat. Daisy sõnas tülpinult: „Mis *nüüd* on? Marodöörid?“ Ta pööras ringi, et näha, mis Belinda tähelepanu oli köitnud, ja tema süda vajus saapasäärde – mäest alla nende poole sõitis galoppi viis mägismaalase riietuses inimest.

„Mitte marodöörid,“ ütles Belinda väriseva häälega. „*Salakauba-vedajad*. Olen kuulnud, et nad varjavad end nendes mägedes.“

Selle tähelepaneku peale oli Daisy täiesti pahviks löödud.

Kui ülejäänud Daisy kaaskonna liikmed ratsanikke märkasid, tõid äkitselt kõik koos kuuldavale ärevushüüdeid. Keegi oleks nagu nende sekka mitu püssipauku teinud: inimesed jooksid, kahmasid oma asju ja tormasid vankrite taha peitu.

„Leedi Chatwick!“ hüüdis Sir Nevis. „Varjuge tõlda!“

Ta oli mõõga välja tõmmanud ning seisis koos härra Bellowsiga, jalad harkis, näoga sissetungijate poole, olles valmis lahinguks. Belinda juba tegutses, ta kahmas kokkukorjatud kive ritta seadval Ellisel käest ja vedas teda tõlla poole.

Aga Daisy? Tema ei liigutanud end. Ta oli selleks liialt jahmunud. Täiesti kangestunud hirmust ja elevusest, pooleldi tahtes õudusest kisada, pooleldi olukorra absurduse peale hüsteeriliselt naerda – loomulikult ründavad neid mägismaa vargad! Just sellist õnnetust oli Belinda kogu aeg ennustanud.

Mõte õnnetusest sundis teda liikuma, ta pööras kiiresti ringi, et kolm Gordonit kohale kutsuda, aga lahekaldal neid enam ei olnud. Nad olid põgenenud. Põgenenud! Daisy süda hüppas talle kurku ja ta pööras kiiresti tagasi... peaaegu eeldades, et Gordonid on ratsanikega liitunud.

Mägismaalased olid hobuste käiku aeglustanud ning lähenesid nüüd ettevaatlikult. Üks neist – näis, et naine – kannustas oma ratsut, et kõige ees sõita. Naised ju ei juhtinud vargabandesid, ega? Äkki nad siis ei ole need, kes nad tundusid olevat.

Püssipauk ehmatas Daisyt nii väga, et ta langes neljakäpukile maha, enne kui taipas, et härra Bellows oli oma musketist lasknud. Aga tema sihik oli paigast ära ja lask tabas rikošetina puud, mis jäi mägismaalaste jõugust paremale.

Üks ratsanikest kannustas hobust kiiresti edasi ja püüdis esimese ratsu päitsed kinni, enne kui naine otse püssi ette ratsutas, ja sundis teda järsult peatuma. „Jumala nimel, pange relv käest!“ mõirgas ta inglise keeles. „Pagan võtaks, mees, te võite nii kellegi ära tappa.“

Härra Bellows sihtis meest püssiga. „Meile pole maanteeröövleid ega jakobiite vaja, härra! Kui te edasi ei ratsuta, siis ma sihin teile silmade vahele!“

Daisy tõusis püsti ja tõttas ettepoole, kavatsedes viltuvajunud tõllast varju otsida. Kuid ta peatus kutsari istme juures ning piilus üle jalatoe, kuidas üks teine mees sõitis esimesele järele ja kõneles temaga šotlaste keeles.

Esimene mees vastas madala ja vaikse häälega. Mida ta iganes ütles, see ajas tema kaks kaaslast naerma. Aga mees ise ei naernud. Ta istus hobusel sirgelt ja rahulikult, hoiak äärmiselt uhke,

pilk terane ning Sir Nevisele ja härra Bellowsile naelutatud. Ta oli laiaõlgne ja kandilise lõuaga, paksude kastanpruunide juustega, mis olid kuklas sabasse seotud. Tema välimus oli nii karune, nii tohutult mehelik, et Daisy veri hakkas täielikust hirmust ja lummusest soontes kiiremini voolama. Mees nägi välja tugevam kui ükski teine, keda ta oli eales näinud, nagu oleks tema üksinda need mäed graniidist välja tahnud.

Daisyt läbistas järsku midagi kuuma, mis muutis võimatuks hingamise, veel rohkem liikumise.

Mees kõneles naisega, kellele tema järsu pilgu ja ägedal toonil antud vastuse järgi arvates mehe jutt selgelt ei meeldinud.

„Tee nii, nagu ma ütlesin, tüdruk,“ sõnas mees ärevaks tegevalt rahuliku häälega. „Hirmunud mehed tulistavad hoiatamata ja sihtimata.“

Naine pobises midagi endamisi, kuid keeras ratsu ringi ja läks kolme mehe taha.

Nüüd müksas mees oma hobust ettepoole, pilk endiselt härra Bellowsile ja tema relvale naelutatud.

„Ärge tulge lähemale!“ hoiatas härra Bellows teda ja vaatas siis ringi. „Gordon, kus sa oled? Miks sa midagi ei tee?“ hüüdis ta.